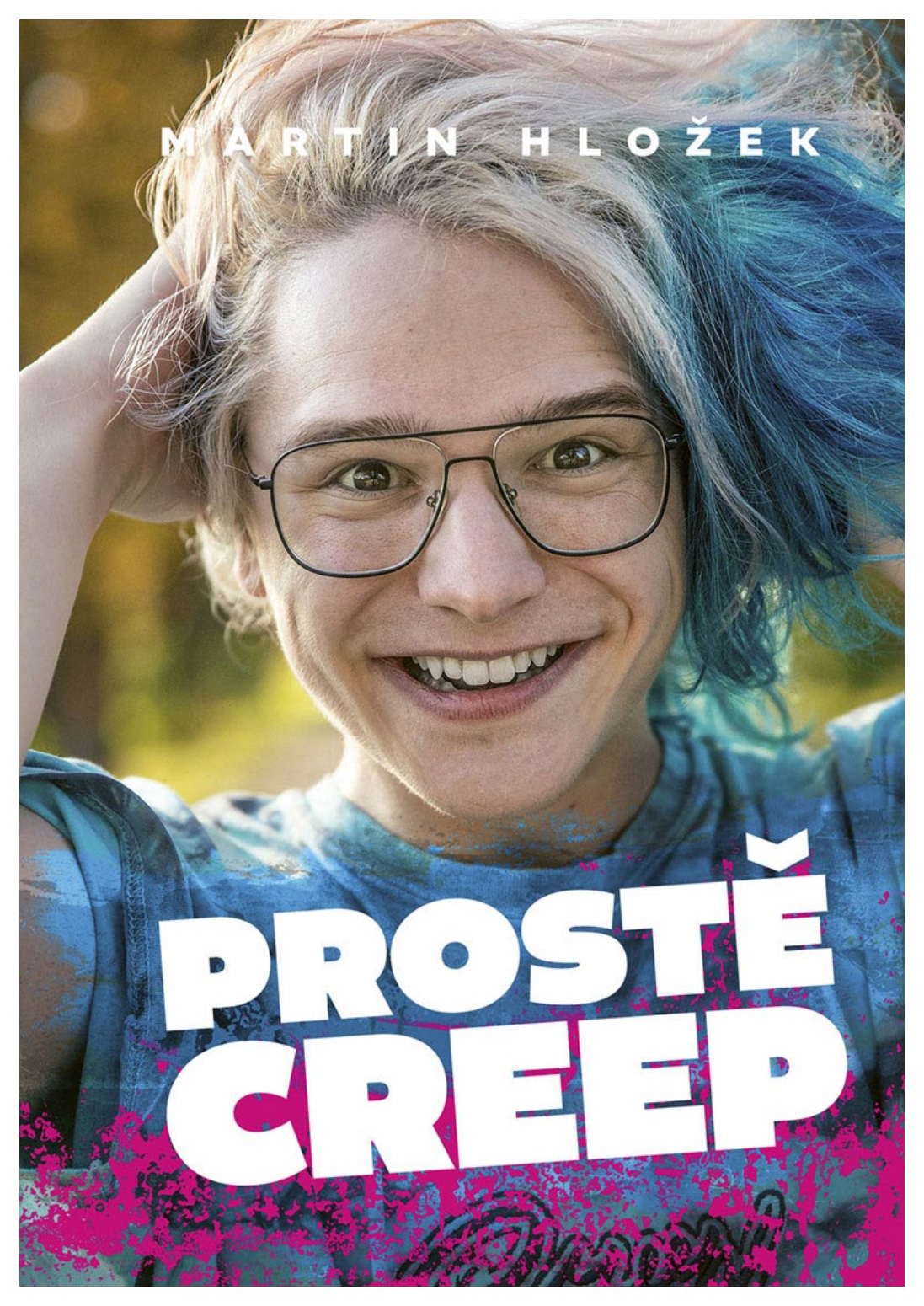

A close-up portrait of a young man with long, wavy hair that is dyed blue on the right side and blonde on the left. He is wearing black-rimmed aviator-style glasses and has a wide, toothy smile. His hands are behind his head, and he is wearing a blue t-shirt. The background is a soft-focus outdoor scene with green foliage. The title 'PROSTĚ CREEP' is written in large, bold, white capital letters at the bottom, with a small white arrow pointing down to the 'Ě' in 'PROSTĚ'. The bottom of the image has a pink and blue splatter effect.

MARTIN HLOŽEK

PROSTĚ
CREEP

Prostě Creep

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Hložek
Prostě Creep – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PROSTĚ CREEP

 CPRESS

OBSAH

MYŠLENKA 2 PŘÍCHOD NA SVĚT	6
ÚVOD	14
MYŠLENKA 3 Co mě vedlo k natáčení?	16
MYŠLENKA π ŠTUDENT	22
MYŠLENKA 4 ČAS	26
MYŠLENKA 5 ZAČÁTKY NA YOUTUBE	30
MYŠLENKA 6 HATE	36
MYŠLENKA $\S$ KŘIVÉ NOHY A JEJICH ROVNÁNÍ	40
MYŠLENKA 8 RECITACE	52
MYŠLENKA 9 YOUTUBE A ŠKOLA	56
MYŠLENKA 10 DIVADLO	62
MYŠLENKA 11 ROZKVĚT	66
MYŠLENKA 12 JE TIKTOK PRO DĚCKA?	68
MYŠLENKA 14 ŽLUTÝ DOLAR	72
MYŠLENKA 15 VNITŘNÍ DÍTĚ	80

MYŠLENKA 13 PÉŤA.....	84
MYŠLENKA 16 RADY DO ZAČÁTKU.....	90
MYŠLENKA 17 KOLIK TO SYPE?.....	96
MYŠLENKA 18 FAMÍLIE.....	104
MYŠLENKA 19 ÚSPĚCH A POROVNÁVÁNÍ.....	122
MYŠLENKA 20 MŮJ PROCES TVORBY.....	126
MYŠLENKA 20 MŮJ PROCES TVORBY.....	140
FUNFACTY O VIDEÍCH	146
MYŠLENKA 21 CO BYCH VZKÁZAL MLADŠÍMU JÁ.....	166
MYŠLENKA 22 ČÍSLA.....	172
MYŠLENKA 23 INSPIRACE.....	176
MYŠLENKA 25 LIFE.....	182
MYŠLENKA 26 Změna: Proč je důležitá?.....	186
MYŠLENKA 27 KDY SE ČLOVĚK STANE YOUTUBEREM?.....	192
ZÁVĚR.....	196

MYŠLENKA 2

PŘÍCHOD

NA SVĚT

Již před narozením jsem byl silný jedinec. Cestu do dělohy jsem si našel i přes absenci mamiččina vejcovodu. Možná mi tenkrát pomohla ta centrifuga, na kterou maminka zavítala při návštěvě pouti v Plzni u svatého Jiří. Těhotenství bylo tedy rizikové.

Na maminku jsem byl ale hodný, takže jí bylo špatně jen čtrnáct dní a skoro vůbec nezvracela. Na svět jsem chtěl přijít ve velkém stylu. A protože nebyla k dispozici kravata, kolem krku jsem si zauzloval pupeční šňůru. Na tento moment jsem se dokonce těšil tolik, že má cesta ven započala už šest dní před odhadovaným termínem porodu. Když jsem dorazil na svět, od Madridu přes Paříž, Berlín až po Varšavu létaly oblohou ohňostroje a lidé slavili. Je tu jistá pravděpodobnost, že k tomu

lehce přispěl fakt, že byl silvestr (odtud asi ta moje láska k třaskavinám). Datum je to sice hezké, leč naprosto nevyhovující k pořádání narozeninových oslav s kamarády. Tedy pouze do asi patnácti let, pak už je maminky většinou pustí. A kdybych si dal ještě trochu na čas, nemusel jsem být v každém sportovním týmu nejmladší.

Na první kontrole po porodu se ukázala jedna věc. Jsem zdravý chlapeček. Při odchodu však paní doktorka pronesla k mamince větu, která měla změnit celý můj život: „A mluvte na něj, ono se vám to vrátí.“

I začala maminka má mluvit na robě své a povím vám, že to bylo, jako byste si koupili v roce 2011 jeden celý bitcoin za sto korun, protože když mi bylo asi dva a půl (i když těžko říct, dlouho jsem neměl vlasy), přijela k nám naše rodinná kamarádka, vládnuocí v oboru psychiatrie, která pronesla, že nikdy neviděla „tak užvaněný dítě“.

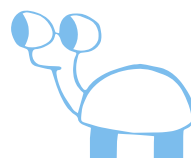
V roce 2003 maminku náhle odvezli do nemocnice. A když mě tam tatínek zavezl po chvíli taky, spatřil jsem cosi naprosto neslýchaného. Maminka třímala v náručí malý uzlík, který obsahoval mého čerstvého bratra. Což jsem však v té době ještě nedovedl plně ocenit, a protože se mi už chtělo domů, a patrně jsem nechápal, že David je náš, chceme si ho nechat, a jak vlast-

ně funguje produkce nových lidí, pronesl jsem větu: Hm, tak to tam vrať a pojd'. Leč maminka neuposlechla, a tak s námi David žije dodnes.

Zezačátku to, přiznávám, mezi námi trochu drhlo. Pamatuji si na ty dramatické, stresující chvíle, kdy jsem se odmítal dělit s Davidem o matčin prs za účelem kojení. Pak jsme se ale dohodli, že pravé je moje a levé Davidovo, čímž všechny spory náhle zanikly. Tento den navždy vešel do dějin jako den, kdy byla uzavřena „Velká prsní smlouva“. A protože ještě ani jeden z nás neovládal umění písarské, byla dohoda stvrzena ústně.

Když mi byly čtyři roky, vrhli na mě rodiče tíhu nejtěžšího životního rozhodnutí ve formě jisté nabídky. Novou, na vzácné dílky bohatou Lego stavebnici výměnou za konec s kojením. Ano, kojil jsem se do čtyř let. Mé rty nikdy nepoznaly kojeneckou lahev. Pro kontext je třeba si uvědomit, že již v té době bylo pro mě Lego jedinou hračkou, kterou jsem chtěl a do které jsem byl ochoten investovat čas. A proto byla nabídka s těžkým srdcem přijata. Ten večer však mé slzy dopadaly na úžasné nové letadlo z mé oblíbené stavebnice, což jejich hořkost výrazně snížilo.

Mé trauma z ukončení pravidelných sessions s máminým prsem bylo natolik šokující, že jsem byl následující čtyři roky plně odhodlán vystudovat medicínu a dát se na dráhu plastického chirurga, abych z dlouhodobého hlediska nepřišel o kontakt s tímto požehnaným orgánem. Chtěl jsem totiž pomáhat ženám, kterým v souvislosti s rakovinou prsu byla část ňadra odebrána, nebo dokonce celé, což mi přišlo vůči jejich dětem tuze nespravedlivé.

Ve školce jsem byl dohromady asi sedmkrát a mé pocity tam se daly popsat jako velmi skličující. U dětí v tomto věku není schopnost udržet pozornost a naslouchat příliš vyvinutá, takže ostatní osadníci této instituce nebyli schopni ocenit mé řečnické dovednosti. Což se dalo říci i o vychovatelkách. Ty totiž také působily nemalé problémy. Rodiče mě totiž nikdy nenutili do jídla.

Vždycky jsem všechno snědl. A ještě si nechal přidat. Jednou mě našli s pavoučí nožičkou trčící mezi mými rty.

Když jsme se jednoho dne vraceli se školkou z venkovní procházky, otázel jsem se paní vychovatelky, jaká krmě se bude servírovat ku obědu. Hlasem staré harpyje, kterou paní vychovatelka byla, mi bylo odpovězeno, že buřt. Což byla jediná potravinu, ke které mělo mé tělo averzi. U oběda jsem se tuto informaci snažil harpy... pardon, paní vychovatelce vysvětlit, bylo mi ale řečeno, že sním alespoň pár soust. A tak jsem, po pokusu zkonzumovat jeden kousek onoho buřtu, ozdobil obsah svého žaludku celý stůl. Od té doby jsem již do školky nemusel. U maminky totiž bylo nucení dítěte do jídla na úrovni týrání, neboť si prošla podobnou situací. Ale o tom více pojednává mé video ZVRACEL KVŮLI UČITELCE.

Jeden z prvních kontaktů malého Creepa a Mikuláše.

Malý Creep je hrd a pyšen na svůj výtvar z plastelíny.

ÚVOD

Co od téhle knihy čekat? Na následujících stránkách najdeš informace o vývoji mé osoby, historky z natáčení, životní moudra, fotodokumentaci mého pozadí, odpověď na otázku „Proč zrovna želva?“ nebo „Proč zrovna Creep?“ a spoustu dalších věcí, které jsem sdílel pouze minimálně nebo vůbec, protože je chci věnovat pouze vám, čtenářům mé historicky první knihy. Víte, co je nejlepší? Já ještě pořád nevím, jak se bude jmenovat. Tak to snad během psaní nějak vymyslím. Toto dílo je do značné míry reprezentací mého uvažování. Je rozděleno na jednotlivé myšlenky a často vám nemusí dávat smysl. A je to tak naprosto v pořádku.

Národním zvířetem Skotska je jednorožec.

MYŠLENKA 3
CO MĚ VEDLO
K NATÁČENÍ?

Maminka kolem nás od narození běhala s kamerou. Tenkrát se natáčelo ještě na ty malinké kazetky. Dokumentovala každý pohyb naší rodiny. Nikdy jsme se tedy s bráchou nepotřebovali učit mluvit před kamerou, neboť schopnost řeči vůbec jsme si osvojili rovnou před objektivem. Již někdy ve třech letech jsem si začal tuto kameru pravidelně půjčovat a natáčet vše, co se kolem mě děje. V procesu psaní této knihy jsme s maminkou prohledávali staré fotky a videa, přičemž jsme objevili záběry, které skutečně potvrzují teorii, že k povolání youtubera jsem byl stvořen. Vždyť já v šesti letech vzal onu rodinnou kameru, objektiv namířil na sebe, display otočil tak, abych se viděl, a začal dělat záběry, které se od těch dnešních vlogů zase tolik neliší. Musím vám je ukázat v nějakém videu, anžto je to až děsivý :D.

Odjakživa jsem toužil po pozornosti svého okolí. A ještě víc jsem chtěl případnou nabytou pozornost využít k pozdvižení dobré nálady kolem. Zbožňoval jsem vystupování před lidmi. Ve třetí třídě se paní učitelka mě a mé spolužáky snažila motivovat ke klidu při vyučování výhružkami, „kdo bude zlobit, bude mít referát“. Dovedete si představit, že toto prohlášení rozhodně nemělo na mou osobu požadovaný efekt. Spíše přesně opačný. Ve chvíli, kdy jsem byl schopen pobavit celou třídu, došlo mi, že je třeba se posunout dál. O svou medializaci jsem se pokusil již v osmi letech, kdy mé ručky založily v obýváku televizní studio.

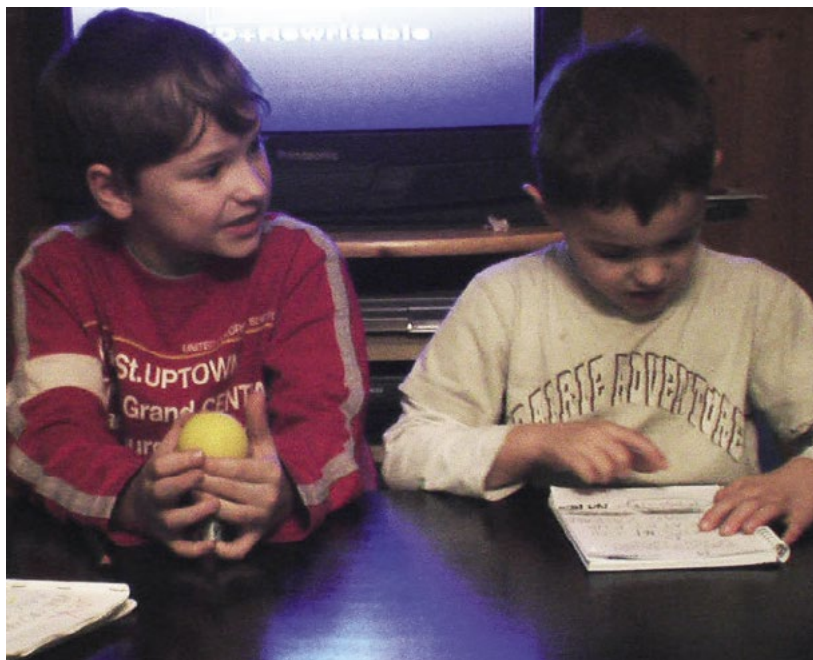

Důkazní materiál sloužící k prokázání faktu, že se maminka rozhodla zůstat mladá. Tahle fotka byla pořízena před více než třinácti lety a já nepozoruji v jejím vzezření změnu.

To se skládalo ze stolu, za kterým jsem seděl já s bratrem Davidem coby hlasatelé, a televize za námi, na které měly běžet záběry reportérů z terénu. Již ale v prvních minutách provozu se zjistilo, že při náboru zaměstnanců do mé firmy muselo dojít k protekci a úplatkům. Nechci na nikoho ukazovat prstem, ale David zcela evidentně nebyl dostatečně kvalifikován na pozici hlasatele, neboť už při první reportáži se ukázalo, že v pěti letech nedisponuje schopností přečíst a plynule odprezentovat scénář, který jsem napsal. Jeho vzdělání tehdy dosáhlo pouze na věty jako „Ema mele maso“ nebo „Máma má mísu“.

Když mi bylo asi jedenáct, objevil jsem nově vznikající sociální síť YouTube. Pamatuji si na první video, které tam mé oči spatřily: Minecraft – Dinosauři a Magie od youtubera, jenž si tehdy ještě říkal Minecrafák. Odtud byla už jen krátká cesta k legendární sérii „Pasti na blbečky“ od Menta. Byl jsem zcela ohromen, kolik lidí díky této platformě člověk může pobavit za tak krátký časový interval. Bylo mi úplně jasné, co toužím dělat. Letsplaye! Doma jsme ale neměli počítač dostatečně výkonný na provozování takové činnosti. Na tom starém rodinném kompu se sekalo i Hledání min. Otázal jsem se tedy rodičů, zdali by byli ochotni investovat do nového výpočetního zařízení. Bylo mi řečeno, že když se dostanu na gympl, dostanu počítač vlastní. A tak začala

moje rok dlouhá cesta, během níž jsem po čtyřech až pěti hodinách ve škole absolvoval ještě několik hodin učení se doma na zkoušky na osmileté gymnázium. Každý den.

*V mém výraze můžete spatřit trochu paniky,
protože jsme jeli samozřejmě živě.*